

Bror til en engel

Mamma`n til Sofus har stor mage, ja den er så stor at det ser ut som om den kan eksplodere når som helst. Egentlig er ikke det så rart, synes Sofus, for inne i magen til mamma ligger det en baby som snart skal komme ut og hilse på dem.

Sofus gleder seg veldig til å bli storebror, han både gleder og gruer seg til den lille babyen skal mase på han og stjele lekene hans. Det er en liten jente har mamma fortalt, egentlig håpet Sofus at det ville komme ut en liten gutt, men en jente var greit det og. Sofus håpet hun var frisk i alle fall.

En dag da Sofus var i barnehagen kom pappa og bestefar tidlig for å hente han. De fortalte at mamma lå på sykehuset. «Jippi!» tenkte Sofus inni seg, han hadde på følelsen av at nå hadde han blitt storebror. Storebror til lille Ellinor som familien sammen hadde bestemt at hun skulle hete.

Pappa så alvorlig bort på Sofus før han sa «nå har Ellinor kommet for å hilse på oss». Pappa tok

en lang pause før han enda mer alvorlig sa «men hun er ikke helt som oss..... hun var syk inne i magen og er allerede en engel». Sofus kikket forundret på pappa «har hun vinger?» spurte han med store øyne. Pappa tok en lang tenkepause før han sa «hun er død for oss her på jorden, men der sjelen hennes er - i himmelen, der har hun vinger. Vi kan bare ikke se dem». Sofus fikk plutselig veldig vondt i magen og han kjente øynene bli våte.

Han ville dra på sykehuset med en gang og se søsteren sin. Mens de kjørte til sykehuset satt Sofus i baksetet og tenkte og grublet. Plutselig gjorde det enda mer vondt i magen, han klarte bare å tenke på det pappa hadde sagt. Hun var død. Ellinor var død. Sofus ropte til pappa «jeg vil ikke se!» Pappa så alvorlig på Sofus, han og hadde våte øyne. «Du trenger ikke det, gutten min, du kan velge det selv. Kanskje du vil tenke litt på det, så kan du se henne i morgen hvis du ombestemmer deg». Sofus svelget

hardt og kjente at han var redd.
Han ville til mamma.

Da pappa, bestefar og Sofus kom opp på rommet til mamma, lå hun i en stor sykehusseng. Hun gråt hun også. Sofus syntes det var så fælt at mamma var lei seg. Han gikk opp i sengen hennes og la seg ned. Mamma strøk han over håret. «Har hun flydd alt?» lurte Sofus på.

«På en måte», sa mamma, «sjelen hennes er her sammen med oss nå, men hun bor allerede i himmelen, og det som er så fint er at hun kommer til å komme til oss hver gang vi vil det, vi kan bare ikke se henne.» Sofus syntes dette med sjelen hørtes veldig rart ut, men forstod at det var noe vi hadde inni oss som var enda viktigere enn kroppen.

Den natten drømte Sofus om sin lillesøster, han drømte at de to lekte sammen i himmelen. Han håpet at Ellinor hadde andre barn å leke med der hun var. «Pappa» sa han ved frokostbordet neste morgen. Pappa så på Sofus. «Jeg lurer på hvordan hun ser ut». Pappa kremtet før han svarte «hvis du vil, så kan vi dra og se på henne på sykehuset, de passer på kroppen hennes der helt frem til hun skal begraves». Ja, det ville Sofus. Pappa var glad for det, merket han. Ellinor er jo og kommer jo alltid til å være Sofus lillesøster.

På vei til sykehuset gråt både pappa og Sofus, pappa fortalte at Ellinor var litt blå i ansiktet og på leppene, men at det ikke var noe farlig - det var noe som skjedde med alle når de dro til himmelen. Sofus gruet seg, men han hadde lyst til å se henne for det.

De tok heisen opp til fjerde etasje. Mamma møtte dem i gangen og tok hånden til Sofus. En dame i hvit dress fulgte dem inn på et rom. Der stod det en liten gjennomsiktig seng med hjul på. Det lå en stor rosa dyne oppi den. Sofus gikk sakte mot sengen. Både mamma og pappa gråt. Han lukket øynene og svelget hardt før han så på henne. Øynene var våtere enn dagen før. «Hun ser jo ut som en helt vanlig baby!» sa Sofus, han så at hun var blå, men brydde seg ikke om det.

Sofus satte seg i stolen som stod ved siden av Ellinor, der kunne han sitte og se på henne gjennom den gjennomsiktige sengen.

Etter en liten stund spurte mamma «vil du holde henne?» Det ville han veldig gjerne. Mamma la den lille babyen på fanget hans. Ellinor var slapp og litt kald, men det brydde ikke Sofus seg noe om. Det han brydde seg om var at han satt og holdt den lille søsteren sin.

Mamma tok bilder og pappa strøk Sofus over håret, Sofus holdt den lille hånden til Ellinor.

Den var veldig liten og veldig fin syntes han. Etterpå trillet han henne rundt og rundt i den lille sengen. Han var så stolt.

Da de kjørte hjem den dagen var han veldig glad han hadde sett henne og holdt henne. Selv om hun bodde i himmelen, var det jo søsteren hans for det.

Det kom mange triste dager etterpå, og det var vondt å se at mamma og pappa gråt så fælt, og det gjorde Sofus også. Det var jo egentlig ikke så rart, for det var veldig trist at ikke Ellinor kunne være sammen med dem hele tiden, men han visste at hun kom på besøk til dem innimellom selv om de ikke kunne se henne.

I drømmene lekte de sammen. Sofus synes det virket som om drømmene var ekte, og det har han nok helt rett i.

Sofus, som er bror til en engel.....

Av Marion Medrud

Da Marion Medrud mistet et barn i dødfødsel, savnet hun et tilbud rettet mot sønnen sin. Denne lille historien har hun skrevet til barn som mister noen rundt fødselen. Denne fortellingen kan vise dem at de ikke er alene om en slik opplevelse og kanskje også trøste dem litt.